

Голос

Микола Руденко

За вікном — ліхтар. А тут навколо
Світла й сутінків жовтава гра.
Що це — знову спізнююсь до школи?..
— Сину, прокидайся. Вже пора.

І холодний піт. І так неждано
Порадієш: це лише у сні.
А чого б радіти? Що не дано
Знов побігти в школу по стерні?..

Йду свого довершувать урока:
Слід хоча б наприкінці життя
Зрозуміти, як ріка широка
Постає з німого небуття.

Сніг зійшов.Смарагдова травиця
Оживає в лузі де-не-де.
А верба, як сива удовиця,
Весняного воскресіння жде.

Враз неначе небо розкололось —
З-під землі чи з глибин Дніпра
Чую голос, материнський голос:
— Сину, прокидайся. Вже пора...

Що це, хто це, бавлячись громами,
Посилає отакі дива?
Вас немає — ви ж померли, мамо.
Та з-під ніг лунає:
— Я жива.

Я жива. Я ворущусь корінням,
Вітерцем шумлю у комиші,
Підіймаюсь каяттям-прозрінням
У твоїй намореній душі.

Я жива. Я вічно воскресаю,

Землю оновляючи твою —
Хмарою над вами нависаю,
Блискавицею у серце б'ю.

Прокидайтесь, діти! Час до школи.
Там, на Сонці, вас Учитель жде.
Є уроки, котрих вам ніколи
Не забудь...
Ніколи і ніде.

...Ох, уроки, ті гіркі уроки!..
По дібровах, плавнях і степах
У далекі і недавні роки
Трупним духом світ оцей пропах...

Мамо, мамо! Встань над берегами.
Ти — мій голос і душа жива...
Шарудить коріння під ногами,
Дніпр широкий кригу розбива.